

ligge en Misforstaaelse. Det ene Tilbud i Skrivelsen gik altsaa ud paa, at Staten skulde betale 350,000 Kr. for at overtage disse Bygninger, medens det andet Forslag fra Aarhus' Side gik ud paa, at Staten skulde betale de 150,000 Kr. i Erstatning. Paa dette Standpunkt staar vi nu. Det er deraf klart, at vel har der fra vor Side været fremsat Udtalelser om, hvad vi kunde yde, Udtalelser, der efter vor Mening maa opfattes som Tilbud — jeg syntes dog ikke, at det ærede Medlem havde opfattet det saaledes —, men det er tillige klart, at Sagen ingenlunde er ført til Ende, deri har det ærede Medlem fuldkommen Ret. Der skal nu føres Forhandlinger mellem Aarhus og Repræsentanter for Staten, og jeg haaber, at disse Forhandlinger maa føre til et hensigtsmæssigt Resultat. Jeg vil dog sige, at det ikke vil kunne naas paa de Vilkaar, som der fra Aarhus Byraads Side i den paagældende Skrivelse er stillet Forslag om. Den Tanke, der fra min Side har været fremme, at Byerne selv maatte bære en Del af Tabet, svarende til henimod Halvdelen af dette, mener jeg ogsaa bør opretholdes under Forudsætning af, at der bliver Tale om Køb, og det Beløb, der har været nævnt fra min Side, var et Beløb af indtil 350,000 Kr., men naturligvis under den Forudsætning, at det ved en nøje Undersøgelse af Bygningerne og Ejendommene derovre viste sig at kunne være rimeligt. Sagen staar altsaa saaledes, at hvis der fra vor Side bliver sagt, at vi kan ikke købe dem til et Beløb af 350,000 Kr., saa træder Aarhus' Erstatningskrav frem igen med sin fulde Styrke. Og saa vil jeg mene, at der i den Beslutning, som træffes for Odenses og Nyborgs Vedkommende, ligger en Forpligtelse, som vil medføre, at der fra Statens Side maatte ydes Aarhus 100,000 Kr. Hvis Aarhus derimod skulde stille sig meget uvilligt og under disse Forhandlinger stille efter mit Skøn ubillige Fordringer om Købesummens Størrelse, saa kan jeg ikke nægte, at jeg synes, at saa vil Aarhus komme til at staa noget svagt under Forhandlingerne. Det vilde være Udtryk for, at Aarhus tillagde de paagældende Etablissementer en meget betydelig Værdi. Men der er neppe nogen Grund til paa dette Stadium at fordybe sig deri, forhaabentlig bliver der Enighed mellem os og Aarhus om Købet, som i saa Fald vil komme til at foreligge saavel for dette høje Ting som for det andet høje Ting enten gennem et Lovforslag eller, hvis det maatte trække ud til næste

Samling, eventuelt gennem et Forslag til en Bevilling paa Finansloven.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): De Bemærkninger, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) fremsatte angaaende Aarhus—Kalundborg-Ruten, vilde ikke have givet mig Anledning til at tage Ordet, men det forekommer mig, at jeg, da ogsaa flere andre ærede Medlemmer har omtalt denne Sag, maa præcisere, hvorledes dette Spørgsmaal efter min Opfattelse ligger, og navnlig ser jeg en Anledning dertil i de Bemærkninger, som det ærede 5te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) fremsatte. Forholdet var det, at Kontrakten mellem Det forenede Dampskibsselskab og Staten ophørte den 1. April, og at man havde truffet en Aftale med Det forenede Dampskibsselskab om, at Selskabet skulde fortsætte Besørgelsen af Ruten i det mindste indtil 1. Oktober i Aar, men ganske vist mod en væsentlig Forhøjelse af Afgiften, der blev fastsat til 65,000 Kr. om Aaret. Der forelaa Nødvendighed for at træffe en ny Ordning ved denne Rute, idet Det forenede Dampskibsselskab ikke vilde kunne fortsætte Besørgelsen af denne Rute med de nuværende Skibe, der ikke længere slaar til. Derfor blev der indledet Underhandlinger med Selskabet om Besørgelse af Ruten med mulig bedre Skibe, og naturligvis under Forudsætning af, at det vilde koste Staten en Del flere Penge. Den Overenskomst, som derefter blev tilbudt fra Selskabets Side, blev forelagt Folketingets Finansudvalg, og det viste sig da ved denne Lejlighed, at man ikke i og for sig vilde bestride, at den Subvention, som Selskabet forlangte, kunde være passende, og jeg har ogsaa fundet Anledning til i det andet Ting at fremsætte den Bemærkning, at jeg har gjort mig bekendt med de Beregninger, der laa til Grund for Selskabets Krav, og har fundet dem berettigede og rimelige overfor Staten, men det viste sig ikke gennemførligt at fortsætte Driften ved Hjælp af en Overenskomst med Det forenede Dampskibsselskab, idet Medlemmerne af Folketingets Finansudvalg ganske overvejende holdt paa, at denne Rute nu burde gaa ind under Staten. Det forekommer mig derfor at være nødvendigt at erkende denne Situation, at en Fortsættelse af den private Drift ikke lader sig genoptage, fordi der i Folketingets Finansudvalg er saa overvejende Stemning derimod. Denne